

[Hans Thyge Jacobsen.]

at repræsentere, nemlig fra Menighedsraadet i Vrone Sogn med Anmodning om at søge Ekspeditionen af et af Menighedsraadet i Vrone Sogn fremsendt Andragende til Kirkeministeriet fremskyndet. Deres Kirkeovn var i Marts Maaned faldet sammen, og man havde i Juli indgivet tilbørligt Andragende og Overslag til Ministeriet, men havde over to Maaneder efter overhovedet ikke faaet noget som helst Svar fra det. Det er jo nu ikke saa nyt, at man kan vente ret længe paa Svar fra Kirkeministeriet. Ved min Henvendelse i den Anledning, en Henvendelse, som blev vel modtaget, det erkender jeg, erfarede jeg, at Forsinkelsen i dette Tilfælde som i saa mange andre lignende Tilfælde skyldtes den Omstændighed, at Ministeriets Konsulent i disse Forhold har saa meget at gøre, at Forsinkelsen var forstaaelig. Nu kunde jeg jo i den Anledning henstille til den højtærede Minister, om ikke den paagældende Konsulentvirksomhed burde udøves af noget mere Personale. Imidlertid skal jeg vel vogte mig herfor og i Stedet for henvende mig til den højtærede Kirkeministers Nedsikringstilbøjeligheder og forespørge, om det ikke lader sig gøre ganske at ophæve denne Konsulentstilling — jeg gaar ud fra, at det er den, som angives under § 20, II. C. Nr. 2 med Ordene „Til sagkyndig Vejledning med Hensyn til Kirkers Opvarmning“, og som er opført med 10 800 Kr. Her er der hele 10 Gange saa meget at spare som paa Kontoen for Præsters Udenlandsrejse. Mon ikke Menighedsraadene er i Stand til selv at skaffe sig sagkyndig Vejledning til Kirkers Opvarmning? Jeg skulde tro det. Men den egentlige Kritik af denne Konsulentinstitution foranlediges af den Kendsgerning, at den meget ofte kommer til at virke som en Krænkelse af Soggenes Selvstyre paa økonomisk Omraade. Jeg husker endnu den Fortrydelse, som det for en 3 Aar siden vakte i det Sogn, hvor jeg har min Gerning, da Menighedsraadet i mit Kirke-distrikt enstemmigt havde vedtaget en Bestemmelse om at indlægge et Varmeværk i Kirken, og denne Bestemmelse ganske blev afvist af Kirkeministeriet og afvist i Henhold til en Indstilling fra den omtalte Konsulent, en Indstilling, som vel at mærke ikke saa meget udtalte sig om Beskaffenheden af det foreslaaede Varmeværk, som

den udtalte sig om dets Nødvendighed, et Forhold, som Kirkeministeriets Varmeingeniør selvfølgelig ikke har Muligheder for at udtale sig om, i hvert Fald ikke paa langt nær tilsvarende Muligheder som Menighedsraadets Medlemmer, der virker paa Stedet. Jeg skal ikke komme ind paa dette enkelte Tilfælde saa lidt som paa andre beslægtede, men jeg skal pege paa det utilfredsstillende i, at Soggenes Selvstyre paa det økonomiske Omraade kan gøres afhængigt af eller i hvert Fald i sine Hensigter modvirkes af, bremses af og forsinkes af en tilfældig Ingeniørs Indstilling til Kirkeministeriet.

Jeg skulde nu helst herefter have knyttet en Opfordring til den højtærede Minister om af al sin Magt at skaffe Sognene deres lovhjemlede Selvstyre paa det økonomiske Omraade respekteret, men heri forhindres jeg ganske og aldeles af den ganske aabenlyse Tilbøjelighed, som den højtærede Minister selv gennem sine Udtalelser i Sommerens Løb har lagt for Dagen til ikke selv at ville respektere Soggenes Selvstyre paa det økonomiske Omraade. Det var ved et stort Møde i Viborg en Gang paa Forsommeren, at den højtærede Kirkeminister første Gang talte om de kirkelige Udgifter og paa en for en socialdemokratisk Minister paafaldende Maade advarede mod Kirkeskattens Stigning. En vis Uklarhed maa have kendetegnet den højtærede Minister, thi i de fleste Blade er hans Udtalelser blevet gengivet paa en summarisk Maade, som er ganske vildledende, at det skulde være Kirkeskatten, som er steget. Dette er ikke Tilfældet, det er de lokale Udgifter, Soggenes saakaldte Menighedsudgifter, som er steget. De kirkelige Udgifter falder som bekendt — i hvert Fald for denne Forsamling — i to Kategorier. Jeg maa have Lov til at tale et Øjeblik om dette Spørgsmaal her, fordi der hos mangfoldige Referenter, hos mangfoldige Mennesker, er en fuldstændig uklar og urigtig Opfattelse af disse Ting paa Grund af manglende Kundskab, og fordi den højtærede Kirkeminister tilsyneladende ikke magter at modvirke Uklarheden og Urigtigheden paa dette Punkt. Den ene Kategori omfatter Kirkeskatten. Denne skal dække de Beløb, som de saakaldte Fællesfonds — et for hvert Stift, Resterne af Kirkernes gamle Midler — mangler i at